

Titel: Kapitel XII.

Citation: "Kapitel XII.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r03-shoot-chptrd1e29823.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel XII.

Om Rettergangs bøder.

Medens der på et andet Sted er givet Bestemmelser om Rettens Myndighed til at

håndhæve Rettergangspolitiet og til i dette Øjemed at anvende de fornødne Straffe imod i enhver i Retten mødende Person (se § 81), omhandler nærværende Kapitel de Straffe, som for andre Rettergangen vedkommende Misbrug kunne pålægges Sagens Parter eller disses Fuldmægtige. Dog haves her ligesom i § 81 kun den Straffemyndighed for Øje, der udøves akcessorist under Hovedsagen uden særlig Ttraffesag og uden anden Undersøgelse end den, selve Hovedsagens Gang frembyder. Denne Straffemyndighed er i Overensstemmelse med de nyere Loves Grundsætninger efter Forstaget ikke udstrakt videre end til Ijkendelse af Bøder, men medfører på den anden Side ligeså lidt som den i § 81, omhandlede nogen Indskrænkning i Adgangen til under en særlig Straffesag at drage den Skyldige til Ansvar ester Straffelovens almindelige Bestemmelser, hvor disse iøvrigt ere anvendelige, se § 148. I Modsætning til den gjældende Ret, som indeholdt en Mængde specielle Bestemmelser om processuelle Straffe, har man i Forslaget indskrænket sig til nogle få almindelig holdte Regler. Først fremhæves i Overensstemmelse med den gjældende Ret de førstjellige Forhold, som for Tiden begrunde Anvendelse af Mulkten for unødigt Trætte, hvorved dog bemærkes, at opdigtede Udsættelsesgrunde, der efter den bestående Lovgivning ansees med kvalificeret Straf, i Forslaget ere inddragne under den almindelige Regel (§§ 146—147). Man har derhos ikke fundet Grund til i Lighed med den gjældende Ret at give særlige Straffebestemmelser for de førstjellige Retter, men der er for alle både over- og underordnede Retter fastsat den samme Strafferamme, hvis Maximum (400 Kr.) svarer til det, der for Tiden gjælder ved Højesteret, medens Minimum (40 Kr.) er noget større end det hidtil for de underordnede Retter foreskrevne.

Efter den gjældende Ret kan Mulkten for unødigt Trætte i Almindelighed kun pålægges Parten selv. Denne Fremgangsmåde er imidlertid noget vilkårlig, såmeget mere som det i nogle af de heromhandlede Forhold endogså ligger nærmest at søge Skylden hos vedkommende Rettergangsfuldmægtig. I § 149 opstilles derfor den Regel, at Straf i Henhold

til §§ 146 og 147 kan pålægges ikke blot Parten men også hans Rettergangsfuldmægtig eller efter Omstændighederne begge, foråvidt det må antages, at de ere skyldige eller medskyldige i det stedfundne ulovlige Forhold. At der i sådanne Tilfælde, hvor Flere ere medskyldige i det Forhold, der pådrager Bøden, bliver at anvende Straf imod hver især af dem, følger af den almindelige Grundsætning i Straffelovens § 30.

I §§ 150—51 gives der særegne Straffebestemmelser for Sagførere, til hvis Forhold i Rettergang der med Føje kan stilles stene Fordringer, end der gjøres gjældende overfor Undre. I Overensstemmelse hermed fastsætter § 150 kvalificeret Bodestraf for Sagførere, der ved opdigtede Udsættelsesgrunde eller andre Udflugter forhale Retssager, hvorhos der i Lighed med Frd. 16de Januar 1828 § 14 er givet en almindelig Straffebestemmelse om andet ulovligt Ophold af Sager, hvori Sagførere måtte gjøre sig skyldige. Hvad angår de i § 151 ommeldte Forhold, indeholder den bestående Lovgivning kun en særlig Straffebestemmelse, forsåvidt sådant Forhold er udvist i en beneficeret Sag, ligesom det vistnok er almindelig antaget, at Sagførere udenfor det nævnte Tilfælde overhovedet ikke kunne straffes for Efterladenhed i at fremme Retssager, medmindre de er forsætlig. Det bør imidlertid hævdes, at et sådant Forhold ikke blot er en Forseelse imod Mandanten, men tillige et Brud på Sagførerens Pligter overfor det Offentlige. Dette Synspunkt lå ganske vist fjernere under den skriftlige Procedure, hvor Retsplejens Interesse i, at Sagerne fremmes med tilbørlig Hurtighed, ikke synderlig gjør sig gjældende. Under den nye Ordning vil derimod Forhaling af Sagerne i en væsentlig Grad kunne virke hæmmende på Retsplejen.

Det er en Selvfølge, at de ovenfor omhandlede Straffebestemmelser ikke udtømme det Strafansvar, Sagførere kunne pådrage sig ved Forseelser i Rettergang, men kun indeholde et Supplement til Reglerne i Straffeloven, hvis Kapitel 13 om Forbrydelser i Embedsforhold efter Udkastets Forudsætning — der iøvrigt må ansees for stemmende med hvad der efter rigtig Fortolkning ligger i den gjæl-

dende Ret — også er anvendeligt på Sagførere, se Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 132. Naar en Sagfører skal drages til Ansvar efter Straffelovens Kapitel 13, må dette imidlertid ordentligvis ske under en særskilt Straffesag, som efter offentlig Foranstaltning anlægges imod ham, ganske i Overensstemmelse med de almindelige Regler om Påtale af Embedsforseelser. Herfra bør vistnok ingen

Undtagelse gjøres, når Straffen overstiger Bøder. Ifølge den bestående Lovgivning kan vel Straf af Fortabelse af Retten til at udøve Sagførervirksomhed idømmes en Sagfører akcessorisk under Hovedsagen; men en sådan Fremgangsmåde strider ganske imod de Grundsætninger, der iøvrigt følges i Strafferetsplejen. Forsåvidt derimod den af Sagføreren forskyldte Straf ikke overstiger Bøder og ingen særlig Bevisførelse udfordres for at oplyse det strafbare Forhold, er det formentligt naturligt at åbne Adgang til Straffens Idømmelse under selve den Sag, hvori Forseelsen er begået. Dette fastsættes i § 152.

§ 153 stemmer ganske med den gjældende Ret.